

Pojem a intencionální ne-předmět

Tradiční převážně zpředmětňující myšlení upřesňuje (zaostřuje) své zaměření pomocí „pojmu“; protože ovšem vskutku živé myšlení musí nutně strukturovat samo sebe (zejména uplatňovat svou strukturovanost) v průběhu svých intencionálních aktů, musí tak činit za pomoci pojmů jakožto součásti nebo složky těchto aktů, které si tam samo myšlení muselo nějak vytvořit, ustavit a do svých průběhů zapojit resp. vždy znovu zapojovat). Protože však pod naprosto převážným, silným (až přesilovým) vlivem tradice, založené starověkými řeckými mysliteli, si evropské (západní) myšlení za dlouhá staletí osvojilo až do samozřejmého, takřka rutinního pojmového zpředmětňování, myšlenková „práce“ s jinými než předmětnými konotacemi bývala běžně pomíjena, zapomínána a dokonce vytěsňována, takže potřeba jiné, odlišné pojmovosti, která by soustavně (nebo aspoň soustavněji) pracovala s jinými myšlenkovými modely, nebyla téměř nikdy na pořadu dne. Proto se s tak velkým zpožděním až dnes dostáváme k lepšímu (či vůbec nějakému) porozumění naprosté nezbytnosti práce s ne-předmětnými intencemi a tedy také s intencionálními ne-předměty, non-objekty, bez nichž se nám skutečnosti jeví jako pouze nebo převážně předmětné. A tak je pochopitelné, že úvahy o tom, jak lze některé skutečnosti „chápat“, „pojímat“ jako „non-objekty“, „ne-předměty“, naráží nejen na nepochopení (event.. malé pochopení), nýbrž přímo na odpor a naprosté odmítání. A tak nezbyvá, než opakovaně poukazovat na určité „skutečnosti“, které opravdu nelze pojímat jako „před-měty“, „objekty“, aniž by to nutně znamenalo, že je musíme nutně prohlásit na „ne-existující“, „ne-jsoucí“; a pokud je přece jen možno je pojímat jako „předmětné“, pak pouze za cenu jejich degradace, tj. redukce na pouhé „před-měty“ či objekty, tudíž vlastně jejich mystifikace.

(Písek, 140403-1.)